

- Đùng , ùng mà anh , bây giờ anh mà đi tìm My thì chẳng khác nào em đang thách thức em ấy . Xin anh hãy vì em mà nén lại cơn giận được không anh . Chuyện này là do em sai , em không nên có ý qua lại với chồng của người khác . Vì vậy em xin anh để lại cho em chút sĩ diện đi mà anh .

Nghe Mỹ Linh nói ra vài câu động lòng người , Khánh liền dưng bước quay lại nhìn cô đang long lanh nước mắt rồi sờ vào mặt cô thương xót .

- Xin lỗi em vì đã để em chịu một nỗi oan lớn như vậy . Em luôn hy sinh , luôn nghĩ cho anh , làm chuyện gì cũng vì anh như vậy thì anh biết làm thế nào để đáp trả em đây .

- Không sao đâu anh , em chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy anh . Mỗi phút được gần bên anh là em mãn nguyện lắm rồi . Cuộc đời em duy chỉ có một mình anh thôi . Xem như em đang trả một cái giá đắt để có được thứ đắt giá nhất của đời mình đi được không ?

- Linh, cảm ơn em luôn như vậy vì anh . Tin ở anh , anh sẽ không để em chịu thêm bất kì uất ức nào nữa đâu .

Đang nhìn ra vở phim mà hai con người trơ trẽn kia đang diễn mà nhép môi . Thật không thể ngờ rằng , những chuyện phi lí bất hủ trên thế giới này nhiều như vậy mà cô cũng gặp được ngay tại bên cạnh mình .

Vào giờ nghỉ trưa , Vân My chuẩn bị đi theo chị Ngân như mọi khi thì Khánh xuống tới . Đây là lần hiếm hoi kể từ khi nhiều chuyện xảy ra tới giờ anh mới chủ động tìm gặp cô . Những tưởng cô sẽ vui lắm , nhưng không , nhìn nét mặt trầm lắng như ngàn mỏ neo treo trên đó khiến cô ngầm đoán ra được lại sắp có chuyện gì rồi .

- Cô ra đây một chút tôi có chuyện muốn hỏi cô .

Anh lạnh lùng đến đáng sợ đứng sát lại cô rồi xuống giọng ra lệnh . Chị Ngân nghe thấy cũng hậm hực muốn kéo cô đi khỏi . Nhưng cô lại rụt tay vì muốn nghe thử xem anh sẽ có chuyện gì quan trọng mà chủ động gặp cô .

- Chị Ngân chị đi ăn trước đi , để em nói với anh ấy vài câu rồi em đi tìm chị sau .

- Mà lại nữa rồi đấy , thôi , cũng là chuyện riêng của mày , chị không muốn xen vào lại càng không muốn nhìn thấy điều làm mình chướng mắt . Chị đi trước nhé , có gì thì gọi chị .

- Dạ chị đi đi , không có chuyện gì đâu .

Chị Ngân nhìn My không yên tâm nhưng cũng đi khỏi ngay sau đó . Khánh cũng đi ra lối cầu thang thoát hiểm nơi mà cả hai thường gặp nhau ở đó . Đợi My đến nơi anh mới hỏi .

- Tối qua cô đã đi đâu ?

- Chẳng phải tôi đã nói tôi đi hóng mát sao ?

- Hóng mát , hơ , tôi thật không thể tin được cô lại là một con người sống hai mặt như vậy ?

Cô nói đi , cô có làm chuyện gì mờ ám sau lưng tôi không ? Cô có muốn ám hại ai hay không ?

Nói đến đây thì cô cũng thaya mọi chuyện vốn không rõ ràng gì cả nhưng nó đang bị Khánh đẩy đi quá xa . Không thể kiên nhẫn mèo vờn chuột với anh nữa vì cô cũng đã gât gông lên rồi .

- Anh ăn nói khéo miệng khéo mồm một chút , tôi làm gì đã ám hại ai mà anh đứng ở đây phán tội tôi . Anh đừng nói là cô ta đã đặt điều nói xấu gì tôi đấy nhé .

- Đặt điều sao , ai lại lấy thân thể mình ra tự làm tổn thương chỉ để đặt điều nói xấu cô . Vân My , tôi chịu hết nổi cô rồi , sao cô có thể ngày càng trở nên đáng ghét như vậy chứ ?

- Anh có tin anh nói nữa thì tôi sẽ cho cả thế giới này biết anh là một gã đàn ông như thế nào không ?

- Mà dám ?

Con thịnh nộ đạt đến đỉnh điểm khi Vân My hết cách để giữ bình tĩnh trước những lời lẽ cay độc của Khánh . Cũng như Khánh cũng không còn biết giữ chừng mực trong cách ăn nói với cô . Vân My lần này lại thêm một lần sốc đến rơi nước mắt khi chính đôi môi dẻo ngọt đó lại thốt lên một cách xưng hô thô kệch như vậy .

- Anh vừa nói cái gì ?

Khánh vẫn giữ nguyên thái độ phẫn nộ trước sự ngỡ ngàng của Vân My . Anh bước tới thêm một bước gần sát cô rồi nghiêng răng nghiêng lợi .

- Mà muốn làm gì thì cũng nên hỏi qua ý tao . Ai cho mà cái quyền muốn làm gì thì làm vậy hả ? Mà đã hiểu đầu đuôi câu chuyện chưa ? Mà đã hiểu hết vấn đề trong đó chưa mà mà dám ra tay với người ta . Mà nên nhớ mà đag mang thai đó . Sao mà có thể làm ra nhiều chuyện đê hèn như vậy hả My ?

Những lời anh nói đã như một giọt nước tràn ly , cô nghe xong mà tức đến tối đen hết mặt mày . Bình thường cô ăn nói cũng trôi chảy lưu loát . Nhưng không hiểu sao lúc này khi đã quá sức chịu đựng thì lại cứng họng không thể nói ra câu đọa lý nào .

- Ai cho anh nói về tôi như vậy ? Đồ tồi , tôi thật đau mù điên khùng lại đi thật lòng thật dạ với loại người như anh . Anh được lắm , vì một con điểm rẻ mạt mà anh dám hạ thấp nhân phẩm của tôi .

- Mà nói ai là con điểm ?

Khánh như kẻ bị tâm thần lao đến □óp lấy cổ cô . Đôi mắt anh bây giờ trợn trừng như muốn nuốt chửng đi cô . Vân My bị □óp nghẹt nên mặt mày cũng đỏ au . Hai tay cô không ngừng cào cấu lên cánh tay anh mà cố nói .

- Mau buông ra , anh .. anh dám ..

Bỗng lúc này Khánh lại nghe tiếng bước chân ai đó đang đi tới . Trong phút chốc anh đã kịp buông cô ra rồi nhìn về lối đối diện . Thì ra là cô lao công đang đi tới dọn sọt rác . Cô lao công thấy Khánh đứng yên ở đó nhìn mình . Còn Vân My thì ôm cổ ho sặc sụa nên cô cười vì nghĩ bậy .

- Thanh niên đúng là thanh niên , yêu nhau chốn công sở phải trốn tránh cực khổ như vậy hả ? Thôi không sao , miễn thương nhau là có cực khổ cũng không thành vấn đề mà đúng không

? Cậu trai trẻ à , lần sau có hôn thì cũng chờ đường cho bạn gái cậu thở với nhé .

Cô lao công vừa dọn rác vừa nói mấy lời như cổ động . Thì ra cô lao công đã nghĩ hai người đang hôn nhau lén lút ở đây . Vân My vì hụt mata hơi nên mới ho sặc sụa . Sự hiểu lầm tai hại của cô lao công lại vô tình cắt ngang cuộc đối thoại đang vào ngõ cụt của cả hai . Khánh nghe xong những lời đó thì bỏ đi mất không thèm trả lời gì ai . Vân My sau đó cũng không tiện ở đó thêm nên đành chào cô lao công rồi quay đi mất .

Suốt buổi chiều hôm đó Vân My như người trên mây . Tâm hồn treo tít tận cảnh cao nên chị Ngân có nói gì , hỏi gì cô cũng không trả lời . Khánh thì lại khác , sau khi nói chuyện với cô xong thì trong tầm mắt anh chỉ còn lại Mỹ Linh . Anh vẫn nghĩ Mỹ Linh đã vì anh mà chịu bao ảm ức nên anh xót lắm . Bây giờ cũng gần đến giờ tan làm buổi chiều . Anh quay sang chỗ Mỹ Linh rồi nói .

- Hôm nay anh không tăng ca , để anh đưa em đi khám nha xem có bị làm sao không ?

Mỹ Linh vẫn đang tập trung nhìn vào điện thoại bên dưới bàn nên tạm thời không để ý anh đang nói gì .

“Tao thèm lẩu quá , cũng lâu rồi không có ăn . Chút đi làm khỏi tăng ca đi , về nhớ ghé mua cái lẩu nào ngon ngon cho tao ăn nghe không ?”

Linh đọc xong tin nhắn của Thắng mà xanh mét mặt mày . Đó là vì cô vừa giận vừa sợ chứ không phải gì khác . Khánh thì thấy cô vẫn không để tâm đến mình nên bèn vỗ tay cô rồi tiếp tục nói .

- Linh , em có nghe anh nói gì không ?

Đến lúc này Linh mới giật mình rồi lắp bắp nói .

- Dạ , anh gọi em hả ?

- Em sao vậy , anh nói chuyện với em từ nãy đến giờ mà em không nghe hả ? Anh nói là chút nữa anh đưa em đi khám nha .

- Không , không cần khám đâu . Em đâu có sao đâu mà khám .

- Cái gì mà không sao , em nhìn xem mặt mày tay chân em đều hằn rõ những vết bầm xanh bầm tím kia kìa . Thôi coi như anh thay mặt cô ta xin lỗi em vậy . Để anh đưa em đi khám cho yên tâm nha .

Lời Khánh vừa dứt cũng là lúc tiếng chuông hết giờ làm việc vang lên . Đó cũng như một hồi chuông cảnh tỉnh Mỹ Linh khiến cô đứng ngay dậy rồi nói một cách dứt khoát .

- Xin lỗi anh nhưng hôm nay em có việc phải làm rồi . Có gì mai gặp hẳn nói nha anh , em về trước đây .

- Ơ nè , Linh , Linh .

Mỹ Linh sợ thậm chí rất sợ ai đó biết được sự tồn tại của Thắng . Nếu có ai biết được trong quá khứ đã xảy ra chuyện gì thì e là nửa đời còn lại của cô sẽ sống trong sự phỉ nhổ của thế gian mất . Sự việc đã lỡ đi đến mức này rồi thì còn giấu được lúc nào thì hay lúc đó vậy .

Khánh mới đầu còn định sẽ không tăng ca rồi đưa Linh đi khám . Nhưng bây giờ thì vì sự thờ

ơ của Linh nên lại đổi ý ở lại . Đăng bên kia vốn không muốn quan tâm đến họ . Nhưng mọi chuyện cứ diễn ra trước mắt khiến cậu nổi gai nên bèn tìm có để bắt chuyện . Nhìn quanh trên bàn một hồi cậu lại nhìn xuống cây viết đang trong tay mình rồi đi sang ngồi cạnh Khánh .

- Chào anh , từ lúc tôi vào làm đến nay hình như tôi chỉ mới vừa nói chuyện anh thôi thì phải .

- Ừ ,có chuyện gì không ?

Thấy Khánh cũng chịu giao tiếp với mình cái kiểu không nóng không lạnh nên lại nói .

- Chuyện là tôi có cây viết theo bên mình lâu rồi . Vì nó là vật mà mẹ tôi đã để lại nên tôi rất thích nó . Nhưng dạo gần đây tôi lại trở chứng muốn có một cây bút khác đẹp hơn , lạ hơn . Chứ cứ cầm mãi một cây này tôi thấy chán quá .

- Ừ thì cậu thích thì cứ đổi , chỉ là bút thôi mà .

-Tôi biết chỉ là bút thôi nhưng mà nó theo tôi lâu lắm rồi . Chỉ ít thì nó cũng có sự gắn kết với tôi chứ . Chẳng lẽ bây giờ tôi lại bỏ nó qua một xo rồi mua cây viết tôi vừa thích kia về . Hình như nếu tôi làm vậy thì tôi tôi quá rồi . À không ,bút viết chứ đâu phải là con người đâu mà tôi đúng không anh . Nhưng nếu trường hợp này mà là con người đứng núi này trông núi nọ , hay vô ơn bội nghĩa thì ngược lại sẽ là kẻ khốn nạn nhất trên đời rồi anh nhỉ .

Khánh bất chợt ngẩng lên nhìn chằm chằm vào Đăng . Có lẽ anh đã hiểu Đăng chỉ đang lợi dụng cây bút để chửi khéo mình nên nổi giận .

- Cậu đã biết chuyện gì ? Ai đã nói bậy bạ gì với cậu ?

- Có ai nói với tôi gì đâu . Tôi chỉ đang kể với anh về sự tích cây viết và quả báo cho kẻ khốn nạn là như thế nào thôi à . Bây giờ tôi đã nói về cây viết này rồi thì bây giờ tôi nói đến chuyện quả báo nhé .

Rầm .

- Cậu mau im lặng đi về chỗ của mình đi .

Người ta nói có tật thì giật mình quả nhiên không sai . Những gì Đăng nói ra đã thật sự chọc tức đến câu chuyện sai trái của Khánh . Nhìn Khánh tức giận hét lớn rồi đập bàn . Lúc này Đăng mới quay về dáng vẻ nghiêm túc rồi đứng lên . Cậu còn lịch sự khom người xuống nói nhỏ vào tai Khánh .

- Chưa nghe câu có không giữ mất đừng tìm nên chưa được ném mùi đúng không ? Bắt cả hai tay thì một tay sẽ bị đứt anh không nghe à . Anh lo mà cẩn thận một chút với sự lựa chọn của mình . Biết đâu có một ngày anh mất luôn cả hai bàn tay này thì sao .

Nói xong Đăng lại phì cười rồi đi về chỗ bỏ lại Khánh đang mặt mày dăm chiêu nhìn vào đôi bàn tay mình .